

SAŠA LICHÝ OSLÍ SERENÁDA

DIVADLO PETRA BEZRUČE OSTRAVA

DESÁTÁ HRA SAŠI LICHÉHO

V DIVADLE PETRA BEZRUČE

Zvířátka a loupežníci

premiéra 17. listopadu 1946

Tři malí černoušci

premiéra 25. května 1947

Ztratilo se psaníčko

premiéra 13. listopadu 1949

Honza modráček

premiéra 28. dubna 1951

Cínový vojáček

1. premiéra 17. června 1959

2. premiéra 14. října 1963

(pod názvem Hračka pro mne)

Fripiri

premiéra 16. září 1961

Laťka

premiéra 29. června 1962

Tři mušketýři po dvaceti letech

premiéra 30. prosince 1962

Jana z parku

premiéra 16. června 1964

Oslí serenáda

premiéra 23. září 1965

„Oslí serenádu inscenujeme jako hru o mnohovárnosti života dnešních mladých lidí, o jejich hledání, mnohostranných zájmech, kdy se může stát, že se nic nedotáhne pořádně do konce, o takových okamžicích, kdy je třeba přiznat se i ke lži nebo podvodu. Není to všechno tak jednoduché, jak by se mohlo zdát, protože jednostranné zaměření na jeden zájem může být na druhé straně omezením. To je pro mladého člověka, který chce poznat co nejvíc nepřírozené. Všechno osobní se promítá do vztahů mezi kamarády, dětmi a rodiči, pedagogy, sousedy... Snad už ale dále není třeba napovídat, nechme otevřít oponu...“

Režisér František Čech

PADÁ SI KAPKA PO KAPCE

Text Karel Vašíček

Hudba Petr Mandel

Ó, padá si kapka po kapce,
na holky, jakož na chlapce
a voda s nebe, jó, padá,
prý voda, která padá si
je tak zvané psí počasí,
prý je třeba hrbít záda
jé, jé, jé.

Ale já stojím vzpřímeně,
ač připlácnutý ke stěně,
cívím na provázky vody.
Ať do tváře mi buší déšť
sveřepě zpívám déšť vem nešť,
je tu vlastně od přírody
jé, jé, jé.

A taky vlastně od tebe
šplhám se po něm do nebe,
trošičku sice to klouže,
ale co, to nic nedělá,
já vím, že ty jsi nechtěla,
ty louže, ty louže, ty louže...

Handwritten musical score for the song "Padá si kapka po kapce". The score is written on ten staves of music, each with a treble clef and a 4/4 time signature. The lyrics are written below the notes. The music is in a simple, folk-like style with a mix of eighth and quarter notes. The lyrics are in Czech. The score includes various chords such as F, F#, G7, C, Emi, Ami, and D7. The lyrics are: Ó padá si kapka po kapce ó na holky jakož nachlapce a voda s nebe jó padá prý voda která padá si je tak zvané psí počasí - né psí poča - sí prý je třeba hrbít zá - da jé jé jé ty louže ty lou - že ty Lou - že

F F# G⁷ C Emi F F# G⁷

Ó padá si kapka po kapce ó na holky

C Emi F F# G⁷ Ami

jakož nachlapce a voda s nebe jó

F Ami D⁷

padá prý voda která padá si je tak zva-

F Emi Ami

-né psí poča - sí prý je třeba hrbít

F G⁷ C

zá - da jé jé jé

¹³ Emi F G⁷ F

ty louže ty lou - že

G⁷ C

ty Lou - že

KONCERT S LOUISEM ARMSTRONGEM

Revue se přestěhovala do Baltimoru a tam jsem byl svědkem jedné z nejdramatičtějších scén Louisovy kariéry. Rty měl už hodně bolavé, když hrál ve Filadelfii; teď však byly v tak hrozném stavu, celé odřené a napuchlé, že jen seděl, díval se celý den do zrcadla a mazal si je nějakou masťou pro trumpetisty, aby mu každé zafoukání do nástroje nepůsobilo muka. Jeho rty vypadaly, jako by byly posázené velkými přezralými jahodami.

Bylo to na Silvestra večer. Když šel Luis na jeviště zahrát své zvláštní číslo, byly kulisy plné sborístek a účinkujících, kteří se vždy všichni za jevištěm shromažďovali v tichosti a úctě, aby ho uslyšeli hrát. Někteří z účinkujících tu měli i přátele, kteří přišli k nim na návštěvu, a sál za oponou byl celý vyprodán. Byla to napínavá chvíle. Stál jsem v kulisách proti straně kudy vcházel Louis, abych ho viděl až půjde, a aby i on viděl mne a mohl na mne dělat obličej. Vždycky jsem se tak postavil, protože Louis, když přicházel na jeviště, zpíval si obvykle cestou k mikrofonu „Mezzerolo“ nebo něco podobného do noty s tím, co hrál orchestr. Dělal nám to oběma dobře. Nu a tak ten večer přišel a zpíval „Šťastný nový rok Mezzerolo“ a šklebil se na mne, a já mu zazpíval zpátky „Nápodo-o-obně“, právě když dohráli introdukcí. Potom zdvihl Louis nástroj, aby začal foukat, orchestr ho doprovázel ve skladbě Them There Eyes a za jevištěm bylo takové ticho, že byste slyšeli kýchnout i štěnici. Všichni věděli, že s Louisovými rty je to dnes horší než kdykoliv předtím, a mysleli najisto, že se mu nepodaří tohle vystoupení dokončit. Bylo to skutečné drama Louisova života, drama odehrávající se přímo přede všemi těmi lidmi, kteří mysleli, že je to jen obyčejná hezká zábava.

Začal foukat chorus, vkládaje do toho celé srdce, a chvějivé tóny, vycházející z jeho ubohých trýzněných rtů, zněly jako unavená duše plahočící se osamělou cestou, váhu béd světa

na sehnutých ramenou, volající o pomoc ke všemu svému lidu. Probíjel se dál a dál tak, aby to vydržel až do konce a aby ho všichni pochopili až k poslednímu srdcervoucímú zakvílení. Všechn nářek a úzkosti života, života barevného člověka, bušily v tomto nástroji. To nelkal žádný nástroj dnes večer. Bylo to svědomí celého boľavého světa, proklínajícího na věky hříchy a špatnost. Slzy se vedraly do očí kolem mne, slzy nad tím, co ukázal Louis na svůj nástroj, slzy nad podivuhodným přepracovaným, nemocným a trpícím Louistem, hrdinou své rasy. Všichni věděli, že kdykoli zvedl svůj nástroj ke rtům, bylo mu, jako by se ho dotkl rozžhavený pohrabáč. Nikdo ani nešpitl. Obvyklé vzrušené výkřiky „Hej Louisi!“ nebo „Rozehraj to, kamaráde!“ nebylo slyšet. Byla by to bývala svatokrádež, zlomit kouzlo této noci. Slovo měl Louis a hovořil zcela sám. Z jeho nástroje se vylévala ven všechna bída světa, přival za přivalem, zaplavovala celé divadlo a zalýkala každého z nás. Pak přišlo vyvrcholení.

Louis hrál poslední chorus a zdálo se, že ho nikdy nedokonečí. Rozehráł všechno své herecké umění a velkou techniku, kterou měl jenom on v maličku. Obecenstvu se zdálo, že je báječný: tušilo však, že se před jeho očima odehrává nějaké úděsné drama, a všichni seděli jako přimrazení k okrajím svých sedadel, ústa otevřená a oči visící na něm. Kdykoli přecházel Louis pomalu, oh, pomalu do jednoho z těch vysokých klouzavých nářků, proplakáváje se vpřed, třásli jsme se my všichni za jevišťem strachy. Pokaždé to znělo, jako že se nahoru už nedostane. Tentokrát už jistě padne a zlomí se a zhroutí napětím. Slyšeli jsme muka, jak se chvějí za každou prahnoucí notou. Celé divadlo trnulo.

Náhle se Charlie „Big“ Green, trombonista, zalil slzami a utekl uprostřed chorusu z pódia. Viděl jsem, že celý orchestr pláče. Všichni účinkující a sboristky měli vlhké oči. Big Green přišel a postavil se vedle mne a plakali jsme jako miminka a

drželi jsme se za ruce a čekali na ty poslední nesnesitelné takty, kdy se měl Louis vydrápat až nahoru k vysokému F.

Chick Webb rozvinul veškerou svou mistrovskou taktiku na bubny, snaže se vyjádřit vířením a bitím své city pro Louise, podporoval ho, jak nejlépe uměl, a přitom mu stékaly po tváři slzy. Světla se stáhla do červena a do modra, protože ředitel nechtěl, aby obecenstvo vidělo, jak každý vzlyká.

Pak to přišlo. Louis se pustil do krutého výstupu k vysokému F, všechny noty zmučené a přiškrčené a z každé kapala krev. Byl jako marnotratný syn, který spatřil konečně domov, nemocer a unaven celoživotním blouděním, rozhodnut dostat se zpět, dřív než mu srdce přestane bít. Bil se a potil krev dál a dál, a to, co vycházelo z jeho nástroje, znělo méně jako hudba, spíš jako strašné divoké výkřiky ztracenců a zatracenců. Orchestr se vzpínal vzhůru spolu s ním, pokoušel se ho popostrčit, podat mu berlu, aby se mohl opřít, a říkal mu, kamaráde, jsem s tebou, nadržej si srdce, dostaneme tě nahoru, protože tě máme všichni tolik rádi.

A pak, jako člověk ve smrtelné křeči nadechuje životem naposledy své srdce a duši a rozervané vnitřnosti, zaryl Louis prsty do nástroje a vytáhl to vysoké F, jen ho prostě vytáhl, v posledním trýznivém okamžiku.

Děsivý mráz proběhl divadlem. Celý dům se roztrásl; pak propukl v potlesk. Louis tam stál s nástrojem v ruce, těžce odychoval, olizoval si krev se znetvořených, mokvajících rtů, a nakonec se přece jen usmál, uklonil se a zase se usmál, aby to bylo pěkné pro lidi.

Vrhl jsem do šatny a zastihl jsem ho, jak stírá pot s tváře. Šatny měl skrz nasrkný promočené, že se daly ždímat. Zašklebil se jako starý udatný válečník a řekl: „Byla to tvrdá potyčka, Mezzie, ale takovej je už život. Ha, ha!“ Pak jsem si zapálil cigaretu a šli jsme slavit silvestra.

Z knihy Mezzie Mezzrowa Opravdu blues

Co je pro mne džez? Hudba, která se hraje z duše, a kterou se člověk musí vyslovit.

Louis Armstrong, Praha 1965

SAŠA LICHÝ,
nositel vyznamenání „Za vynikající práci“

OSLÍ SERENÁDA

Komedie o dvou dílech

Režie František Čech
Scéna Otakar Schindler
Kostýmy Jaroslava Blažková j. h.

Písně Petr Mandel
Texty Ivo Dvořák a Karel Vašíček
Pohybová spolupráce Alena Jandová j. h.
Hraje orchestr DPB

Samson Zach
Otec Zach
Strýc Engelbert
Jindra Dvořák
Káča
Emil
Ředitel
Dédé
Lily
Kapitán Kozyrev
Saša

Žáci

Ladislav Mrkvička
Jaroslav Fukala
Adolf Minský
Jindřich Dvořák
Miroslava Špánková
Ladislav Chvojka
Milan Šulc
Ludmila Bednářová
Jiřina Fukalová
Jeronym Horák
Radka Dulíková j. h.
Martina Eliášová j. h.
Václav Mihola, Eva Šinovská

Představení řídí Jindřich Tuláček

Text sleduje Marie Minská

Technická spolupráce: stavby V. Plachý s kolektivem — světla J. Řezáč s kolektivem — dekorace E. Chorovský s kolektivem — kostýmy B. Smetanová s kolektivem — vlásenky M. Kuthanová s kolektivem — rekvizity M. Němečková

Československá premiéra 23. září 1965

Hlavní přestávka po 1. díle

Redakce programu Helena Mandelová, výtvarník Otakar Schindler, typografická spolupráce Rudolf Mikeska, výtiskly Moravské tiskařské závody n. p., provoz 22, Ostrava 1, Hollarova 14.

T 12 524:0

Cena 0,90 Kčs

- jací jsme - jací jsou -

»Poznej sebe sama«, pravil moudrý řecký filosof Sokrates a jeho pokyn platí i dnes; a nejen pro každého jednotlivce, ale i pro celou společnost. Aby lidé mohli skutečnost ovlivňovat, musí ji nejdříve poznat. Nejmladší vědou, která se zabývá touto oblastí je sociologie. Pomohla i nám, abychom se seznámili s názory a jednáním mladých lidí — jen o málo starších, než jsou hrdinové »Oslí serenády« a mohli, třeba jen velice neúplně, odpovědět na otázku z titulu této stránky. Z losem vybraných dvaceti pražských středních, odborných a učňovských škol odpovídalo téměř 600 mladých lidí na několik otázek: *)

„Čemu se nejraději věnuješ ve svém volném čase?“ Podle počtu hlasů byla vytvořena tato stupnice: sport, četba, styk s přáteli, návštěva kulturních podniků, poslech hudby, společenský tanec, rozhlas, televize, studium, motorismus, procházky, tramping, pěstování hudby, turistika, posezení v restauraci, manuální práce, sběratelství, pěstování výtvarného umění, činnost v zájmových kroužcích, veřejná činnost.

„Co by sis nejvíce přál?“ Přání následovala v tomto pořadí: cestovat do cizích zemí, získat milého partnera, naučit se cizí jazyky, mít pěkné vysvědčení, dobrého přítele, dobrou náladu, učinit někoho šťastným, přispět k tomu, aby nebyla válka, jednat vždy čestně, vyhrát ve sportce, stát se dobrým pracovníkem, naučit se dobře žít... přispět k dobré práci svazácké organizace.

Dnešní mladí lidé utíkají do dvojic, do part, k lásce a ke sportu, k umění, k zářlavě, tam se cítí ve své kůži; nejhůře ze všeho je jim patrně na schůzích. A touží poznat cizí země, něco znát, něco umět, něco vidět. To vše není zavrženíhodné, ale... člověk, ať je mladý nebo starý, ať chce nebo ne, ať si to uvědomuje nebo ne, je přece člověkem společenským — jsou dnešní mladí lidé zcela nenávratně odvráceni od věcí veřejných?

Skutečnost napovídají odpovědi na otázku „Co bys zařídil, kdybys měl rozhodující vliv?“, otázku, která jediným obratem mění dívky a mladíky v odpovědné státníky. Nejpočetnější skupina označila v anketě, že by „zařídila mír a odzbrojení“, dalších 10 procent tázaných by zlepšilo služby, pouze 8 procent by uvolnilo cestování do zahraničí, 6 procent by zlepšilo mezinárodní styky atd.

A tak, ač se na jedné straně zdá, že se zabývají jen sami sebou, při možnosti rozhodovat — třeba jen pomyslně — zmáčknou mladí lidé mezi všemi knoflíky ten nejdůležitější.

„Poznej sebe sama“ pravil Sokrates. Můžeme doplnit moudrého filosofa? Poznej a jednej...

*) z článku E. Kantůrkové v LN z 31. 7. 1965

big beat - skif

Jazz je hudební výraz dvacátého století, je to umění rostoucí sice z minulosti, ale naprosto dnešní a nové.

Jaroslav Ježek

fle - country and weste

Big-beat je jen dalším článkem souvislého vývojového řetězu, který začíná kdesi kolem r. 1953 nástupem rock'n rollu. Tato nová vlna se u nás mohla z nejrůznějších příčin prosadit se zpožděním téměř desetiletým a bylo vykonáno mnoho pro to, aby se neprosadila vůbec. Avšak představa, že v živějším proudění společenském i uměleckém se podaří bez doteku obeplout pevninu tak mohutnou, jako je nový typ světové populární hudby, se ukázala jako naivní.

Hudební rozhledy, květen 1964

Big-beat je skutečně, ať se nám to líbí nebo nelíbí, generačním manifestem alespoň části mládeže, je promítnutím neujasněného a často nezdravého protestu. Symbolem tohoto protestu se docela zákonitě stává hudba (je ze všech umění nejspjatější s životem mladých lidí), a to zase ta hudba, pro kterou tito mladí lidé dorostli, na niž stačí a s níž přicházejí právě oni a kterou nikdo jiný neakceptuje.

Ivan Poledňák, HR, 19/1963

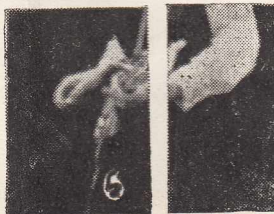
Melodika big beatových skladeb je primitivní, efektní a vtíravá, nevyžaduje přemýšlení, ani zvláštní pozornost. Obdobně je možné charakterizovat i harmonickou složku, jejíž hlavní poslání spočívá v dalším zvýraznění až fyziologických účinků rytmických.

Nina Dlouhá, Hudební rozhledy č. 18/1963

Rock'n roll? To nemá s hudbou nic společného.

Duke Ellington,
Melody Maker 19. 1. 1963

V dobřanském ústavu pro chromylné založili dva lékaři a dva ošetřovatelé big-beatovou skupinu. Tvrdí, že tento druh hudby znamená pro ně absolutní duševní uvolnění.

„...Dyž hrajou Kometry, je to dycky ól rajt. Dyž sme všichni ve varu, tak sem celej bez sebe. To bych nejrači nepřestal řvát. Jednou sem seděl v pravý lodi barikádovny. Jiřině sem sehnal židli a vona mi ji podala, dyž zpíval Halekal, abych s ní mlátil vo zem. Tak sem s ní zatočil nad hlavou a bouch sem s ní párkrát pro formu, aby Jiřina neřekla...“

MY 64 — z odposlouchaného rozhovoru

rn - big beat - skiffle - rock'n roll - jazz - big beat

Situace se přiořtila o přestávce: podnikavci vytahali průvlekové tyče, na nichž jsou zakotveny řady židlí. Ty se tak uvolnily k dalším „operacím“ a tyče zatarasily uličku uprostřed sálu, takže vznikla jakási překážková dráha, již se pořadatelé velmi těžko dostávali ke střediskům „aktivity“, odkud létaly do vzduchu nohy od židlí, kusy zpřerážených tyčí, svetry, bundy, plyšovní medvědi — celí i roztrhaní na cucky — a nad tím vším se vznášely papírové vlaštovky, udělané z anketních lístků, jimiž chtěli dát pořadatelé z městského výboru ČSM aktivitě posluchačů patřičný směr.

Sjezdový palác PKOJF — Městské kolo STMP 1964
HR 15/1964

Všichni hudebníci a zpěváci při pohovoru s porotou odpovídali, pokud na to byli tázáni, že jim tato reakce obecnstva vůbec nepomáhá, naopak je rozptyluje, znervózuje. Vedoucí souboru Omega na otázku, v čem vidí příčiny těchto jevů, odpověděl bez rozmýšlení: „V nevychovanosti — společenské i hudební...“ Je zajímavé, že se tyto úkony objevily v době, kdy se do tisku dostaly zprávy o tom, co se děje ve Velké Británii při koncertech Beatles a v televizi se objevily záběry hysterického řádění.

HR 15/1964

Country and western

Poslední vlna světové zábavné hudby je inspirována americkým lidovým folklórem, ovšem tentokrát bělošským. Byla to příjemná změna. Mnohá zaprášená kramářská písnička nebo mordýřská balada z amerického pomezí nevyčichla ani po letech a její občanské pravdy platí dodnes... Není bez zajímavosti, jak se s tímto žánrem vyrovnávají některé evropské státy, především Anglie, odkud k nám přichází nejvíce podnětů. Anglie je totiž významnou přestupní stanicí, která podněty ze zámoří dále přetváří a uzpůsobuje. Dalo by se říci, že v Anglii se dále zpracovávají některé žánry pro evropský „trh“ a někdy se dokonce vracejí do svého rodiště v „anglické“ podobě. Bylo to tak v poslední době s tradičním džezem, který se jako bumerang vrátil do Ameriky, ale bylo tomu tak i v oblasti rock'n rollové hudby, kdy Beatles a celý liverpoolský směr slavil u americké mládeže stejné úspěchy jako v Evropě.

Je zatím těžké vysledovat, jak nová „vlna“ uspěje v definitivním střetnutí se starousedlíky, ale lze v každém případě předpokládat, že se nějakým způsobem odrazí i u nás.

Zbyněk Mácha, HR, říjen 1964

První vlaštovky už známe: Sladký třešně zrály, Klementínu, Růži z Texasu, Střevíčky, nahrávky orchestru S. Kunsta... a další na sebe jistě nedají dlouho čekat.

Výsledky průzkumu oblíbenosti různých druhů drobných skladeb „vážné“ i zábavné hudby v roce 1965

Rozhlasoví posluchači:

1. Atraktivní šlágr
2. Big-beat
3. Dvořák
4. Běžná taneční hudba
5. Lidovka
6. Dixieland
7. Swing
8. Folklór
9. Moderní jazz
10. Bach
11. Stravinskij

Posluchači hudebních škol:

1. Bach
2. Big-beat
3. Dvořák
4. Atraktivní šlágr
5. Dixieland
6. Folklór
7. Běžná taneční hudba
8. Moderní jazz
9. Swing
10. Stravinskij
11. Lidovka

Obecenstvo jazz-klubů:

1. Dixieland
2. Moderní jazz
3. Atraktivní šlágr
4. Dvořák
5. Big-beat
6. Bach
7. Swing
8. Stravinskij
9. Běžná taneční hudba
10. Folklór
11. Lidovka

- big beat - skiffle - country and

Co je to skiffle?

„Skiffle vznikl v Anglii jako reakce na populární taneční hudbu a na rock'n roll, ačkoliv má s touto hudbou mnoho společného. Myslím, že skiffle je kombinace tradičního jazzu, dixielandu, moderního pojetí blues a amerických pseudokovbojských písní.“

Vedoucí jedné z anglických skifflových skupin.

Anglický skiffle zahrnul do svého repertoáru skotské a irské písně a tance, rybářské popěvky z Walesu, pouliční balady z Glasgowu a Dublinu, protestní písně anglických odborářů.

Ve skupině hraje například kytara, bandžo, fukací harmonika a malý bubínek, používají se i primitivní nástroje jako valcha, strunné drnkací nástroje apod.

Taneční hudba a džez 1963. (Zbyněk Malý)

„U big-beatových skupin se mi líbí, že ti kluci, kteří jsou stejně staří jako já, hrají s chutí. Já bych asi hrál taky tak. Big-beat snad nemohou předvádět starší páni...“

Student SVVŠ

„Mám rád hlavně písňovou tvorbu posledních let. Přinesla mi písničky pro nejrůznější příležitosti v životě, a to snad má tahle muzika plnit.“

Student hudební výchovy PI

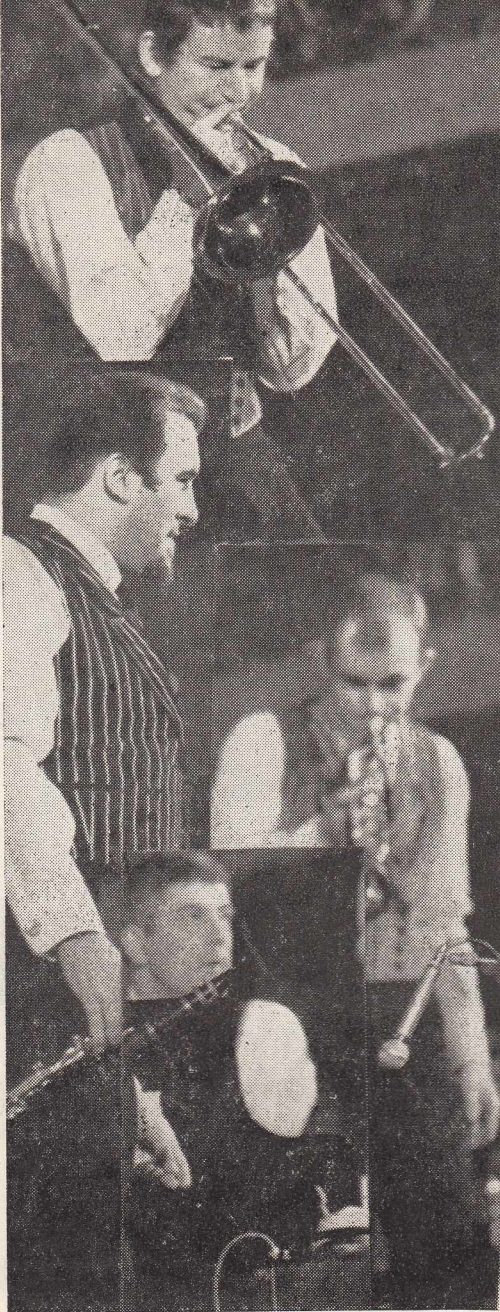
„U džezu mne vzrušuje právě ta skutečnost, že se v něm neustále něco nového děje. Každý sólista mne čas od času ohromí novým nápadem, zpracováním tématu, výbušností invence a já mám radost, že jsem mu porozuměl.“

Vysokoškolák — matematik

BEATLES, POMOZTE! Londýnská královská filharmonie se ocitla ve finanční krizi. Nemá vládní subvenci, a dirigent Sir Thomas Beeham, který jí platil z vlastních prostředků, je již tři roky mrtev... Nyní filharmonii spravuje družstvo složené ze členů orchestru; chybějících 300 000 liber ročně je třeba kryt ze soukromých sbírek. Předseda družstva se obrátil na slavnou čtyřčlennou skupinu liverpoolských Beatles, kteří svým džezem vydělávají ročně 6 a čtvrt miliónu liber. „Kdyby svůj příjem za dva dny věnovali filharmonii, byli bychom po celý rok bez starosti“, podotýká pan předseda.

Měla jsem možnost vidět zpívat Michaela Volka. Dokud nepřišel na jeviště, byl klid. Jakmile začal zpívat, házet si s mikrofonem jako s lasem, válet se po zemi (nepřeháním), začal v sále strašný zmatek, řvaní, pískání. Posléze nebylo zpěváka vůbec slyšet.

H. V., 18 let

western - big beat - skiffle - džez - beat - skiffle -

Prostě mládež chce jazz. Ne jako prostředek vylomenin a jako páskovskou zábavu, ale jako hudbu, která vyhovuje jejich temperamentu, jejich citovosti. A že by zájem o jazz byl projevem sympatií k západní kultuře, to může říkat jen ten, kdo naši mládež nezná. Ta, alespoň ve své většině, má jazz ráda pro to energické, jadrné, co známe u nás z Osvobozeného divadla a co začíná převládat i v poslední etapě amerického jazzu. Sami se snaží hodnotit jej kriticky. Ovšem tady by potřebovali radu i pomoc. Myslí si někdy, že špatný jazz je ten málo melodický. A tak někdy propagují největší kýč. Ale opravdově se touto otázkou zabývají, všude se o ní debatuje. Setkal jsem se v Karlových Varech s muzikantem - komponistou, který se přes zájem o jazz a jeho polyfonii dostal až k Bachovi. Rozhodně se nedá říci, že zájem o jazz vylučuje zájem o vážnou hudbu, spíše naopak.

Antonín Sychra

V každém období jsme měli něco: swing, boogie woogie a tak dále, a vždycky okolo toho bylo tolik povyku, jako teď. Naštěstí se to všechno přežene, ale hudba tady zůstane.

Woody Herman

Přílohou letošního ročníku našich divadelních programů k jednotlivým hrám je DIVADELNÍ MAGAZIN, ve kterém budeme otiskovat různé zajímavosti o současném divadle i jeho historii. Z DIVADELNÍCH MAGAZÍNŮ si můžete na konci sezóny vytvořit knížečku o divadle, která bude mít šestnáct (pro 4. a 5. třídy) a dvacet čtyři strany (pro 6.—8. třídy). Budete-li mít zájem, chtěli bychom pokračovat i v dalších letech. Napište nám, co byste si rádi v DIVADELNÍM MAGAZINU přečetli.

Naše adresa: Divadlo Petra Bezruče, dramaturgie, Gottwaldova 120, Ostrava 1.

Ladislav Mrkvička

OSOBNÍ ÚDAJE:

Věk: 27 zim Stav: svobodný, leč zadaný
Výška: 1690 mm Váha: 610 dkg Čís. bot: 39
(Informace o ostatních proporcích lze získat v krejčovně DPB.)
Oči hnědé, vlasy dlouhé, zvláštní znamení žádné.
Číslo obč. průkazu: 225 181 HS—63.

TRESTÁN BYL:

Nesčíslněkrát maminkou, tatínkem a vůbec vším příbuzenstvem a jedním zlým dědkem, který vedle hlídal jahody, co já je rád.

DŘÍVEJŠÍ ZAMĚSTNÁNÍ:

Fomocný dělník, ošetřovatel zvěře v pražské zoo, drvoštěp, tunelář, posléze posluchač AMU.
A aby se peníze, které stát investoval do mého studia na divadelní fakultě vyplatily, narukoval jsem na vojnu, kde jsem vykonával funkci leteckého mechanika.

NYNÍ:

Herec DPB.

POSLEDNÍ ROLE V DIVADLE:

Loupežník ve stejnojmenné hře K. Čapka,
Samson Zach ve hře S. Lichého „Oslí serenáda“.

A VE FILMU:

Gabčík — „Atentát“ (J. Sequens),
Chlapec — „Bloudění“ (A. Máša, J. Čuřík).

DODATEK:

Zvlášť výrazné záliby nemám. Mám rád všechno, co dělá člověku život bohatší a plnější.

A PŘÁNÍ:

Vidět „létající talíř“ a mluvit s mimozemšťanem.

